

[Økonomiministeren.]

som en midlertidig foreteelse, indtil den nye toldlov vil kunne træde i kraft, formentlig til næste års 1. april.

Hr. Per Hækkerup fortalte, at jeg adskillige gange ved gennemførelse eller diskussion af regeringsforslag havde forklaret, at hvis dette blev gennemført, så var der bragt orden i den danske økonomi. Er der noget, jeg ikke har sagt, så er det det. Jeg har tværtimod altid fremhævet, at man ikke bringer orden i den danske økonomi blot ved foranstaltninger af, skal vi sige konjunkturpolitisk, kortfristet karakter, tilpasset efter en konkret foreliggende situation. Det er klart nok, at der skal føres en sådan kortfristet konjunkturpolitik. Man skal føre en lempelig politik i perioder med lav beskæftigelse og en stram politik i perioder med efterspørgselspres, og det er jo, hvad vi har gjort. Vi gjorde det ved kreditpolitikken i 1968, da der var en vis arbejdsløshed; vi gjorde det ved stramningen både på kredit- og finanspolitikens område i 1969 og i 1970, hvor vi har høj beskæftigelse og mangel på arbejdskraft. Hvis det skal kaldes siksakpolitik, som det blev gjort fra hr. Per Hækkerups side, så er jo enhver kortfristet økonomisk politik, enhver konjunkturpolitik faktisk, en siksakpolitik. For konjunkturerne, de bevægelser, der er i det økonomiske liv, er jo i sig selv en slags siksakbevægelse, og de må selvfølgelig søges modvirket ved modsvarende tilpasninger af den økonomiske politik. Det er præcis det samme, som socialdemokratiet selv har gjort i årenes løb.

Jeg har tværtimod gentagne gange i disse drøftelser af den korte politik fremhævet, at denne mere kortfristede politik netop ikke var tilstrækkelig. Der var brug for langfristede foranstaltninger, fordi der var nogle fundamentale skævheder i den danske økonomi, som vi burde påvirke og prøve på at afskaffe. Jeg bemærkede med tilfredshed, at hr. Per Hækkerup var enig i, at der er sådanne langfristede, mere strukturelle skævheder. Hvis det er rigtigt, at der er en sådan enighed til stede, vil jeg da henvise til, at regeringen har fremlagt og har liggende her i folketinget forslag til reformer af obligationsmarked og boliglovgivning, reformer, der har det hovedformål at øge kravene til selvfinansiering, til opsparing, sådan at vi kan få en bedre balance mellem opsparing og

investering og dermed også en bedre balance i betalingerne over for udlandet. Disse forslag ligger her i folketinget, og der er da en god og naturlig mulighed for socialdemokratiet til i praksis ved sin holdning over for disse forslag at vise, at man gerne vil gøre noget, også for den langsigtede økonomiske politik.

Med hensyn til socialdemokratiets egne forslag i så henseende synes jeg ikke, det var særlig meget, vi fik at vide. Vi fik at vide, at socialdemokratiets formand, hr. J. O. Krag, i efteråret havde foreslået, at der skulle holdes en konference, og derudover blev det sagt, at man burde føre en selektiv rentepolitik, og man burde ikke have afskaffet obligationsrationeringen. Vi har jo før diskuteret obligationsrationering i dette høje ting. Kendsgerningen er, at den blev indført som en midlertidig foranstaltning af socialdemokratiet i 1965, og at den faktisk var kørt fast i 1968. Der var oparbejdet denne kolossale kø på 4 milliarder kr. af usolgte obligationer, og jeg gad egentlig nok vidst, hvordan socialdemokratiet ville have håndteret denne kø, hvis denne rationering skulle have været fortsat som et hovedmiddel i den økonomiske politik. Skulle denne kø ikke alene bestå, men stadig vokse? Skulle den gøre det til evig tid? Hvordan tror man egentlig det ville have påvirket boligbyggeriet efterhånden, have påvirket muligheden for andre investeringer?

Hvad den selektive rentepolitik angår, ja, så lyder det jo godt og rigtigt, at man skulle give eksporterhvervene og de importkonkurrerende erhverv særlige rentefordele. Men jeg har da svært ved at forestille mig, at ikke også boligbyggeriet efter socialdemokratiets mening skulle nyde de samme fordele og utvivlsomt også de kommunale investeringer. Og så ender man med at stille det spørgsmål: hvem er det da, der ikke skal have en særlig gunstig rente? Hvem er det da, der skal betale det gilde? For det skal nogen jo gøre, når man er i en situation, hvor vort renteniveau af hensyn til låntagning i udlandet nødvendigvis må være højt. Jeg advarer mod den tro, at det er et problem, der kunne klares alene ved, at man lader opførelsen af benzintanke være diskrimineret med en særlig høj rente. Så let går det ikke.

De forslag, som statsministeren fremlagde